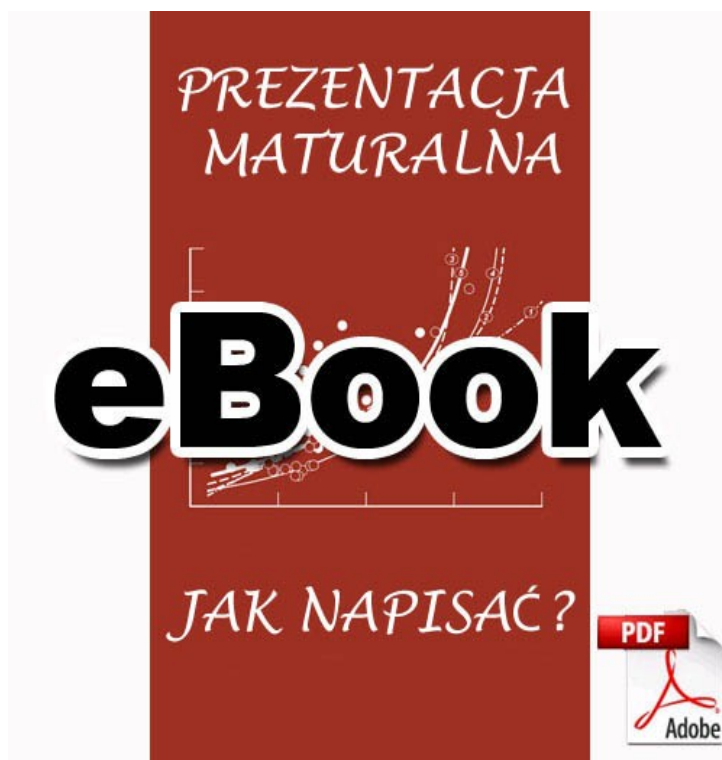

Prezentacje maturalne – Jak napisać?

Opracował MindNet

www.prezentacjamaturalna.com.pl

Gliwice 2010

SPIS TREŚCI:

Egzamin maturalny – struktura i procedury	3
Działania poprzedzające egzamin ustny	4
Jak przygotować prezentację maturalną?	5
Wybór odpowiedniego tematu	7
Analiza wybranego tematu	9
Jak zebrać materiały?	11
Przygotowanie bibliografii	12
Ramowy plan wypowiedzi	14
Dodatkowe pomoce	16
Najczęstsze pytania komisji	17
Jak stworzyć prezentację Power Point?	18
Jak zachwycić zespół egzaminacyjny - Przykazania maturzysty	21
Jak się dobrze zaprezentować?	22

Egzamin maturalny – struktura i procedury

Interesujący nas tutaj egzamin z języka polskiego – część ustna – należy do tzw. części wewnętrznej egzaminu maturalnego, jest obowiązkowy, wszyscy zdają go na tym samym poziomie, a oceniany jest przez przedmiotowy zespół egzaminacyjny.

Składa się z dwóch części:

- wypowiedzi zdającego na wybrany temat,
- rozmowy zdającego z egzaminatorem (dotyczącej prezentacji tematu i bibliografii).

Egzamin trwa około 25 minut (prezentacja tematu około 15 min. i rozmowa z zespołem egzaminacyjnym – około 10 min.) Egzamin sprawdza przede wszystkim umiejętność komunikacji werbalnej oraz umiejętność organizowania warsztatu pracy.

Podczas twojego wystąpienia osoby zasiadające w komisji nie zabierają głosu.

W drugiej części egzaminu pytania zadają członkowie przedmiotowego zespołu egzaminacyjnego.

Zgodnie z kryteriami oceniania tego egzaminu nie zostanie on zaliczony, jeśli nie odpowiesz na żadne pytania. Zatem samo przygotowanie prezentacji nie wystarczy, by uzyskać pozytywny wynik.

Egzamin jest oceniany według kryteriów jednakowych w całym kraju.

W ustnej części egzaminu ocenie podlegają:

- prezentacja tematu (zawartość merytoryczna i kompozycja wypowiedzi),
- rozmowa o problemach związanych z prezentowanym zagadnieniem i sprawność językowa w obu częściach egzaminu.

W sumie za ustną część egzaminu zdający może uzyskać 20 punktów w następującym układzie:

- za prezentację tematu 5 pkt (3 za wartość merytoryczną, 2 – za kompozycję), czyli 25% ogólnej punktacji,
- za rozmowę – 7 punktów, czyli 35% ogólnej punktacji,

- za język (oceniany w obu częściach egzaminu) – 8 punktów, czyli 40% ogólnej punktacji 3).

Działania poprzedzające egzamin ustny

Każdemu zdającemu (a więc i tobie) przyjdzie na początku nauki w klasie maturalnej zapoznać się z przygotowaną przez nauczyciela języka polskiego listą tematów proponowanych na część ustną egzaminu maturalnego.

Z przygotowanych zagadnień wybierzesz jedno, a następnie określisz sposób jego realizacji oraz zakres materiału „służącego do opracowania tematu”.

Ważne w postępowaniu przedegzaminacyjnym jest dokładne przemyślenie formy swojego wystąpienia.

Najpóźniej na **miesiąc przed egzaminem!** należy dostarczyć nauczycielowi bibliografię, z której zamierzasz korzystać, oraz materiały pomocnicze, które umożliwić mają pełniejszą prezentację obranego tematu.

Może to być na przykład:

- wykonany samodzielnie film, nagrany wywiad, cytaty, reprodukcje dzieł sztuki, nagrania muzyczne itd.

Rodzaj, charakter materiałów pomocniczych określony jest przez wymogi, które narzuca temat.

Najpóźniej **tydzień przed egzaminem!** przedstaw nauczycielowi ramowy plan prezentacji.

Jak przygotować prezentację maturalną?

Nowa Matura obowiązująca od 2005 roku zakłada dwustopniowy egzamin dojrzałości: pisemny i ustny.

- **Część pisemna** (na poziomie podstawowym lub rozszerzonym) składa się z testu oraz krótkiego wypracowania - na obie części masz 4 godziny.
- **Część ustna** obejmuje samodzielnie przygotowaną przez Ciebie prezentację. Temat wybierasz z listy zaproponowanej przez szkołę na początku roku szkolnego. W ciągu kilku miesięcy poprzedzających egzamin pracujesz nad swoją prezentacją - analizujesz temat, zbierasz materiały, opracowujesz bibliografię i plan ramowy, w końcu przygotowujesz wypowiedź.

Na wygłoszenie jej masz 15 minut, a potem czekają Cię pytania komisji, trwające najczęściej od 5 do 10 min. To mało, a jednocześnie bardzo dużo.

Jak zmieścić się w czasie? Jak w całości wykorzystać przysługujące każdemu 15 minut? - takie pytania zadaje sobie większość maturzystów. Należy bardzo dokładnie zaplanować czas, by nie przekroczyć zbytnio kwadransa, ale też, by nie skończyć wypowiedzi po 10 minutach, gdyż można za to stracić punkty.

Większość maturzystów uczy się swej prezentacji na pamięć. Jeżeli tylko możesz - nie rób tego! Wygłaszana z pamięci wypowiedź brzmi sztucznie i nieprzekonywująco; najczęściej przypomina recytację na szkolnej akademii - uczeń chce szybko przekazać swoją wiedzę.

W takiej sytuacji - gdy „wykujesz” tekst na pamięć, do paniki może Cię doprowadzić zapomnienie jednego lub kilku zdań. Wygłaszanie tekstu z pamięci powoduje pewne niebezpieczeństwo - recytując, czujesz się nierzadko „zwolniony” z kontrolowania swej wypowiedzi, „klepiesz” po prostu wyuczone frazy; w takiej sytuacji bardzo łatwo o czymś zapomnieć, przekręcić jakiś fragment, coś pominąć.

Możesz wpaść w poważne kłopoty, gdy np. okaże się, że zapomniałeś przedstawić jednego bohatera, czy pominąłeś całą lekturę - często nie ma możliwości poprawienia błędu. Dlatego lepiej nie uczyć się swego wystąpienia na pamięć. Oczywiście, dobrze jest sobie napisać tekst całej prezentacji - ułatwi Ci to ćwiczenie wypowiedzi. Najpierw możesz mówić „z kartki”, zerkając od czasu do czasu na swój tekst. Nie powinno Cię niepokoić, że mówisz innymi słowami, używasz odmiennych określeń od tych, które sobie zapisałeś - oznacza to, że Twoja

wypowiedź „żyje”, cały czas masz nad nią kontrolę, śledzisz główny wątek. Po kilku ćwiczeniach z kartką możesz się już świetnie bez niej obejść.

Jako pomoc podczas egzaminu powinna Ci służyć kartka z planem ramowym. Zerkając na nią od czasu do czasu, upewnisz się, że nie pominąłeś żadnego ważnego zagadnienia, o niczym nie zapomniałeś. Pamiętaj - przemawianie „z głowy” to trudna sztuka, którą trzeba długo ćwiczyć. Spójrz na polityków czy naukowców - wielu z nich nie potrafi wygłaszać przemówień: czytają z kartki, a zaskoczeni nagłym pytaniem jękają się i płaczą.

Inni - przeciwnie: mają dar łatwego i jasnego wypowiadania swoich myśli, mogą zabierać głos na każdy temat, są błyskotliwi, znani z ciętych i inteligentnych wypowiedzi.

Oczywiście, bycie dobrym mówcą to naturalny talent, nie każdy go posiada, ale nawet osoby nim obdarzone muszą dużo ćwiczyć. Zapewniam Cię - każdy mówca czuł w głowie pustkę, gdy po raz pierwszy musiał występować publicznie i zobaczył dziesiątki wpatrzonych w niego oczu. Ty musisz zainteresować tylko członków komisji, przykuć ich uwagę, skłonić, by ocenili Twoją wypowiedź na maksymalną ilość punktów.

Wybór odpowiedniego tematu

Wybór tematu nie jest łatwy. Musisz kierować się przede wszystkim swoimi zainteresowaniami, wybierać to, w czym czujesz się mocny.

Nie porywaj się na temat oryginalny lub bardzo skomplikowany, jeśli nie znasz się dobrze na danej dziedzinie - gdy nudzi Cię teatr, nie decyduj się na prezentację z tego zakresu, podobnie gdy nie radzisz sobie zbyt dobrze z językoznawstwem, nie bierz zagadnienia z języka.

Z drugiej strony - nie idź na łatwiznę: tematy bardzo proste, oklepane chętnie wybiera wiele osób. Myślą one w następujący sposób:

„łatwo znaleźć materiały, przy minimum wysiłku, osiągnę maksimum korzyści”.

Jest to błędne i niebezpieczne podejście. Przede wszystkim: nie jesteś jedyną osobą w szkole, która wpadła na taki pomysł; inni też „marzą” o łatwiutkich tematach, możliwych do opracowania bez wysiłku. Nauczyciele nie lubią braku zaangażowania, poza tym może się zdarzyć, że Twój łatwy temat wybierze kilku uczniów. Co zrobisz jeśli będą odpowiadać przed tą samą komisją jednego dnia (już zdarzały się takie przypadki)

Oceniający będą mogli bez trudu porównać ze sobą wypowiedzi, a Ty nie możesz mieć pewności, że to zestawienie wypadnie na Twoją korzyść. Nawet jeśli język polski nie jest Twoim ulubionym przedmiotem, to gdy dobrze się zastanowisz, na pewno znajdziesz dział, w którym czujesz się mocny.

Może interesujesz się kinem - warto pokusić się wówczas o wybór tematu dotyczącego języka filmu lub adaptacji filmowych; jeśli lubisz oglądać reklamy telewizyjne, możesz zanalizować funkcje języka lub metaforykę tego przekazu; może pasjonuje Cię fantastyka naukowa albo gry strategiczne oparte o dzieła literackie, komiks lub język współczesnej młodzieży? Nie wahaj się - wybierz zagadnienie, które jest Ci najbliższe. A co zrobić jeśli tematu, jaki Cię interesuje, nie ma w wykazie?

Zawsze możesz zwrócić się o wprowadzenie go na listę, choć to trudna droga - Twój nauczyciel musi uzyskać zgodę kuratorium. Warto jednak walczyć - jeśli jesteś ekspertem w danej dziedzinie, szkoda ukrywać swoją wiedzę; matura to doskonały moment, aby zabłysnąć.

Czasami jednak zdarza się, że nie odpowiadają Ci tematy z listy, a swojego nie potrafisz wymyślić. Co wtedy zrobić? Nie warto zbyt długo zwlekać z wyborem, ponieważ po kilku tygodniach Twego namysłu wszystkie „lepsze” tematy zostaną zajęte i Tobie pozostanie coś naprawdę trudnego i wykraczającego poza zainteresowania. Kiedy otrzymasz wykaz tematów, przeczytaj go kilka razy i dobrze się zastanów - weź pod uwagę następujące sprawy:

- która epoka literacka jest Ci najbliższa,
- które pozycje książkowe/ bohaterowie są dla Ciebie najciekawszy,
- jaki problem w literaturze interesuje Cię najbardziej?

Może się nagle okazać, że książką, którą przeczytałeś najchętniej jest np. Mistrz i Małgorzata, a w literaturze pasjonuje Cię problem walki dobra ze złem. Taka konstatacja jest dobrym punktem wyjścia do wyboru tematu prezentacji. Twoja wypowiedź egzaminacyjna może też być związana z innymi Twoimi zainteresowaniami: może lubisz taniec, muzykę lub malarstwo - znasz się dobrze na tych dziedzinach; dobieraj temat do swoich pasji, zainteresowań, a będziesz miał pewność, że zachwycisz komisję swą erudycją i głęboką znajomością problemu.

Analiza wybranego tematu

Wybór tematu został dokonany. Teraz musisz dokładnie zanalizować zagadnienie, które chcesz przedstawić komisji.

Prawidłowe zrozumienie tematu to klucz do sukcesu na egzaminie. Pamiętaj - nie musisz starać się przewidzieć, jak zanalizowałby ten problem członek komisji: przedstawiasz własną interpretację i jeśli potrafisz uzasadnić swoje stanowisko, komisja - nawet jeśli będzie innego niż Ty zdania - nie może uznać, że popełniłeś błąd.

Prezentacja maturalna to wynik Twoich przemyśleń, wnioski, które przedstawiś, wysnułeś na podstawie lektury i zapoznając się z opracowaniami. Tak więc - możesz mieć odmienne zdanie niż komisja, musisz je tylko dobrze uzasadnić; argumentacja jest tu kluczowym elementem.

Analizując temat, wypisz sobie na kartce dzieła literackie, na których chcesz oprzeć szkielet swej wypowiedzi. W początkowej fazie pracy tytułów tych może być nawet kilkanaście; później musisz dokonać mądrej selekcji. Nie uda Ci się bowiem przedstawić w swej wypowiedzi wszystkich lektur dotyczących danego tematu - masz na to zbyt mało czasu. Doświadczenie uczy, że jesteś w stanie omówić od 3 do 5 dzieł. I znowu - jak w przypadku czasu wypowiedzi - jest to i dużo, i mało. Dużo, bo do każdej z pozycji musisz znaleźć odpowiednie opracowania, i mało, zwłaszcza, gdy na wybrany temat masz wiele do powiedzenia.

Jak zatem dokonać selekcji? Wybieraj dzieła różnorodne, z różnych epok (chyba że w temacie zaznaczono inaczej), obok lektur z listy omawiaj znane dzieła literackie, których nie porusza się w szkole. Należy jednak uważać, by nie zachwiać proporcji - powinieneś uwzględnić pozycje z kanonu lekturowego, gdyż matura sprawdza wiedzę, którą nabyłeś w trakcie nauki. Materiał możesz potraktować chronologicznie lub problemowo - ta druga metoda znajduje większe uznanie komisji, gdyż świadczy o dogłębnym poznaniu i przemyśleniu tematu.

Gdy zdecydowałeś się np. na temat dotyczący wizerunku dziecka w literaturze, to zamiast omawiać znane Ci literackie portrety dzieci (od Orszulki Kochanowskiej po literaturę współczesną), możesz potraktować to zagadnienie problemowo: zastanowić się nad tym co łączy, a co dzieli wybrane przez Ciebie postaci - jak np. traktowano dziecko w romantyzmie (anielska istota obdarzona nadprzyrodzoną mocą), a jak ten problem widziała literatura pozytywizmu, dwudziestolecia, czy współczesna.

Możesz tu pokusić się np. o przedstawienie portretów dzieci dziwnych i nawiedzonych, jak np. Orcia z Nie-Boskiej komedii Krasińskiego, Amelki i Zosi z dramatu W małym dworku Witkacego, czy Oskara Matzeratha z Blaszanego bębena Grassa.

Dla komisji egzaminacyjnej ważne jest Twoje podejście do tematu - czy zastanowiłeś się nad nim, czy na podstawie lektury ukształtowałeś jakieś wnioski ogólne, wyodrębniłeś charakterystyczne problemy. Pracując nad tematem, nie bój się myśleć twórczo i oryginalnie. Staraj się podchodzić do wybranego zagadnienia syntetycznie (całościowo), a nie tylko analizować poszczególne utwory w oderwaniu od siebie.

Elementy pracy muszą się ściśle wiązać i wynikać z siebie - jednym z największych błędów, jaki można popełnić, jest nieudolne połączenie kolejnych zagadnień słowami:

„następnym utworem poruszającym ten temat jest...”.

Pamiętaj, że taka fraza nie jest żadnym nawiązaniem - przedstawiając swoje przemyślenia w ten sposób, sprawiasz wrażenie, że wybrane przez Ciebie utwory są dobrane przypadkowo, bez głębszego namysłu. W takiej prezentacji brakuje głównej idei i komisji od razu nasuwa się pytanie, dlaczego akurat te pozycje literackie wybrałeś do swej pracy.

Jak zebrać materiały?

Zbieranie materiałów rozpoczynasz już na etapie analizowania tematów.

Musisz zgromadzić wszystkie teksty, które będą Ci potrzebne do stworzenia prezentacji i poszukać opracowań, z których będziesz mógł korzystać.

Wiele pozycji książkowych, oczywiście należących do klasyki, możesz znaleźć w Internecie - są opracowane w formie e-booków.

Nie każdy lubi czytać książki na ekranie komputera, lecz e-book ma wiele zalet - można skopiować ważny cytat, a posługując się wyszukiwarką wg słów kluczowych, znaleźć od razu istotny fragment bez mozolnego kartkowania książki. Z Internetu można też wydrukować potrzebne utwory poetyckie; łatwo jest też przeglądać twórczość danego autora wg tytułów lub tematów. Może to bardzo usprawnić pracę.

Najlepszym źródłem książek elektronicznych jest Polska Biblioteka Internetowa, wielki projekt, którego celem jest wprowadzenie do Internetu wszystkich pozycji klasyki polskiej i obcej. Z PBI warto korzystać - książki są zdigitalizowane bardzo profesjonalnie, po założeniu sobie bezpłatnego konta i wprowadzeniu hasła uzyskuje się dostęp do wielu pożytecznych funkcji np. „Mojej półki”, na niej możesz gromadzić potrzebne Ci książki, do których będziesz chciał wracać - nie musisz zatem za każdym razem wyszukiwać ich od nowa w katalogu.

Dużą zaletą tego serwisu jest możliwość robienia zakładek, czyli dodawania swoich komentarzy do danej strony w książce - czytając, możesz zaznaczyć sobie jakiś ważny fragment, dopisać uwagę, która potem będzie widoczna w zakładce.

Wygląda to tak, jakbyś robił notatki na marginesie lub zaznaczał ważne miejsca karteczkami. Warto wspomnieć w tym miejscu o prawach autorskich - na książki dostępne w PBI wygasły już majątkowe prawa autorskie (dzieje się tak 70 lat po śmierci twórcy), co oznacza, że każdy może je publikować bezpłatnie.

Książki współczesnych autorów są objęte majątkowymi prawami autorskimi i ich zamieszczanie w Internecie jest nielegalne - pisarz traci w ten sposób swój zarobek. Wiele osób nie przejmuje się tym - skanując i umieszczając w sieci najnowsze pozycje literackie, często tłumacząc się tym, że książki są za drogie, a każdy chce je przeczytać. Ale czy to tłumaczenie ma naprawdę jakiś sens? Skoro czytelnik nie ma pieniędzy na książkę, może ją wypożyczyć w bibliotece, nie musi od razu kraść jej autorowi. Zastanówmy się, czy gdybyśmy byli pisarzami, byłoby nam przyjemnie, gdyby tuż po wydaniu nasza książka trafiała do sieci,

pozbawiając nas zarobku za wykonaną pracę. Na pewno nie jest to uczciwe i warto pamiętać, by tego nie robić...

Oprócz tzw. literatury podmiotu (książek, które chcesz omówić) musisz poszukać także opracowań (literatury przedmiotu).

Bibliografii możesz szukać w Internecie (wpisując do wyszukiwarki słowa kluczowe np. „filmowe adaptacje Szekspira”) lub wybrać się do biblioteki i czytelnicy. W każdym mieście istnieje kilka dobrze wyposażonych bibliotek. Jeśli nie wiesz, gdzie szukać potrzebnych materiałów, możesz zapytać bibliotekarkę, która doradzi Ci, jak znaleźć właściwe książki. Możesz też wyszukać je samodzielnie. W tym celu najlepiej udać się do czytelnicy - jest lepiej wyposażona niż wypożyczalnia i większość książek jest od razu dostępna. Mankamentem czytelnicy jest to, że musisz korzystać z książek na miejscu, nie możesz ich zabrać do domu.

Przygotowanie bibliografii

Bibliografia, którą przedstawiasz nauczycielowi zazwyczaj dwa tygodnie przed egzaminem (czasem wymagana jest wcześniej!), składa się z dwóch części: bibliografii podmiotu i przedmiotu.

Bibliografia podmiotowa powinna zawierać wszystkie dzieła literackie, które zamierzasz omówić w swej prezentacji. Adres bibliograficzny zapisujemy zawsze w jednolity i ustalony z góry sposób; istnieje nawet Polska Norma dotycząca zapisów bibliograficznych i formułowania przypisów do tekstów. Najpierw zapisujemy nazwisko i imię (lub inicjał imienia) autora, potem tytuł kursywą (drukiem pochylonym), datę i miejsce wydania książki. W niektórych szkołach wymagane jest także podanie nazwy wydawnictwa, które dany utwór opublikowało. Pozycje bibliograficzne podajemy w kolejności alfabetycznej.

Oto przykład zapisu:

- Gombrowicz Witold, *Ferdydurke*, Kraków 1987

Czasami tekst, który Cię interesuje, jest jedną z pozycji w książce zawierającej np. „dzieła zebrane” danego twórcy. Wówczas zapis bibliograficzny wygląda nieco inaczej:

- Andrzejewski Jerzy, *Ciemności kryją ziemię [w:] Bramy raju i dwie inne historie*, Londyn 1973

Z kolei **bibliografia przedmiotowa** to bibliografia wykorzystanych opracowań.

Przedstawiasz tu zarówno druki zwarte (książki), jak i artykuły z gazet, czy informacje z Internetu. Książki zapisujesz w sposób, który znasz już z bibliografii podmiotowej. Nieco inaczej zapisuje się adresy bibliograficzne artykułów z czasopism:

- Błoński Jan, Borowski i Herling. Paralela, „Tygodnik Powszechny”, 1991 nr 21

Zwróć uwagę na fakt, że tytuł artykułu zapisuje się kursywą, zaś nazwę czasopisma - w tym wypadku jest to „Tygodnik Powszechny” - w cudzysłowie. Zawsze staraj się zapisywać właśnie w ten sposób.

Jeszcze inaczej zapisuje się adresy bibliograficzne informacji zaczerpniętych z Internetu:

- Kajtoch Wojciech, Lagry i łagry (Tadeusz Borowski, Gustaw Herling-Grudziński, Aleksander Sołżenicyn) dostęp: <http://www.republika.pl/wkajt/lagry.html>

Jak widzisz, bibliografia podmiotu i przedmiotu nie jest trudna do sporządzenia należy tylko pamiętać o kilku podstawowych zasadach: porządkować wybrane pozycje alfabetycznie i przestrzegać jednolitego zapisu - jeśli zapisujesz imiona w całości, musisz tak robić zawsze, nawet jeśli wiąże się to z koniecznością szukania imienia autora w encyklopedii lub Internecie. Jeszcze jedna uwaga - bardzo rzadko możesz spotkać się z pewną trudnością: ani na stronie tytułowej książki, ani w metryczce na końcu nie ma daty wydania.

Także i tę informację należy zaznaczyć w bibliografii: „brak daty wydania” - nie zostaniesz wówczas posądzony o niedbalstwo czy zapomnienie. Podobnie zdarza się w przypadku niektórych artykułów prasowych, podpisanych jedynie inicjałami dziennikarza np. „a.a.” lub jakimś skrótem np. „alba”, „rad”.

Jeśli nie możesz zorientować się, kto jest autorem (warto tutaj sięgnąć do strony redakcyjnej czasopisma, gdzie wymienieni są pracownicy gazety i jej współpracownicy i dopasować nazwisko do inicjałów), zostawiasz w zapisie inicjały autora.

Możesz oczywiście zadzwonić do gazety i zapytać, kto napisał artykuł, ale ten sposób polecam tylko wytrwałym!

Ramowy plan wypowiedzi

Plan ramowy wypowiedzi to inaczej konspekt; może być szczegółowy lub skrótowy. Pisząc go należy pamiętać, aby był zwięzły, ale prezentował dokładnie Twój tok myślenia, zmierzający do konkretnych wniosków.

Jak zatem pisać konspekt?

Konspekt powinien rozpoczynać się wyraźnie postawioną tezą, tzw. problemem badawczym. Następnie należy zaprezentować argumenty, które winny być logicznie uporządkowane i wynikać z siebie. Podsumowanie musi „zbierać w całość” wszystkie myśli i kończyć się logicznym, jednoznacznym wnioskiem.

Oto przykładowy konspekt wypowiedzi do tematu

„Natura jako refleksja o człowieku w oparciu o wybrane utwory literackie i dzieła sztuki”:

✓ Wstęp:

1. Powrót do natury jako ucieczka od bezdusznego świata cywilizacji.
2. Fascynacja naturą jako temat obecny w literaturze i sztuce wszystkich epok.

✓ Rozwinięcie:

1. Dwa aspekty myślenia o naturze w romantyzmie: mistyczny i metafizyczny.
2. Sonety krymskie Mickiewicza jako zbiór refleksji o naturze i przemijaniu.
3. Sonet Stepów akermzańskie - zderzenie piękna egzotycznej przyrody z tęsknotą za rodzinnym krajem.
4. Natura podkreśla osamotnienie i wyobcowanie podmiotu lirycznego.
5. Widok gór ze stepów Kozłowa Mickiewicza - natura jako łącznik pomiędzy człowiekiem a Bogiem.
6. Filozoficzna głębia obrazu Friedricha Wędrowiec ponad chmurami-w nawiązaniu do zaprezentowanych utworów Mickiewicza.
7. Nad wodą wielką i czystą Mickiewicza jako refleksja nad kruchością i ulotnością ludzkiego życia przedstawionego w opozycji do trwałej i niezniszczalnej natury.

8. Obraz Friedricha Kredowe skały Rugii pretekstem do rozważań o miejscu człowieka w świecie i znikomości życia ludzkiego.
9. Impresjonistyczna technika prezentowania natury w epoce Młodej Polski.
10. Widok ze Świnicy do Doliny Wierchcichej Tetmajera jako próba operowania światłem, kolorem i dźwiękiem w utworze literackim.
11. Kontemplacja natury jako pretekst do ważnych przemyśleń egzystencjalnych.
12. Deszcz jesienny Staffa - natura jako element „pejzażu wewnętrznego”- smutek przyrody koresponduje z melancholią podmiotu lirycznego.
13. Cykl sonetów Krzak dzikiej róży w Ciemnych Smreczynach Kasprowicza - rozważania na temat kruchości życia, przemijania i śmierci.
14. Prezentacja dwóch głównych symboli utworu - spróchniałej, niegdyś potężnej limby i delikatnej róży.
15. Refleksja nad przemijaniem życia, ale też nad ciągłym odradzaniem się przyrody na przykładzie symbolicznego obrazu Mehoffera Dziwny ogród.

✓ Zakończenie:

Funkcja motywu natury w literaturze i sztuce - ma skłaniać do przemyśleń, ułatwiać zrozumienie praw rządzących życiem.

To jest urywek ebooka,

Chcesz resztę?

**Kup u nas pracę, a ebook otrzymasz
gratis!**

Więcej na:

www.prezentacjamaturalna.com.pl